[Schovelin.]
jo rigtigt; der *kan* være Prisaftaler, som er skadelige, og det er noget, som man, allerede den Gang Kristian den 5tes danske Lov indførte selve Kontraktfriheden, klart havde for Øje, idet man sagde, at alle Kontrakter, indgaaede Mand og Mand imellem, skulde holdes i alle Ord og Punkter, medmindre de stred *mod Lov og Ærbarhed*, og Ærbarhed gjaldt ikke blot, om jeg saa maa sige, paa det kønslige Omraade, men betød i det hele Velanstændighed. Saaledes mener jeg, at det den Dag i Dag er gældende Ret i Danmark — som man altsaa maaske kan lovfæste under en eller anden Form, en skarpere Form —, at naar virkelig Prisaftaler eksisterer — og der eksisterer Prisaftaler —, og disse er stridende mod Velanstændighed, og de gennemtvinger Prisdannelser, som er samfundsfarlige, saa maa de kunne tilsidesættes af Domstolene. Der kan være saadanne Løvekontrakter, hvorved en meget stor Forretning paatvinger sine Forhandlere f. Eks. en bestemt Pris mod deres Interesser og mod Publikums Interesser, og dèr vil den blotte Mulighed for, at Domstolene kan tilsidesætte en saadan Utilbørlighed, virke tilstrækkeligt regulerende, virke tilstrækkeligt til, at Konkurrencen i alle Maader igen faar det frie Raaderum, som den bør have.

Men Folketingets Venstre er jo i Virkeligheden gaaet langt videre. I § 1 hedder det: „Prisaftaler, som er truffet eller træffes af Truster, Karteller og lignende Sammenslutninger af monopolagtig Karakter", og saa kommer der noget forfærdelig pudsigt, som, hvis det havde været den højtærede Minister og hans ministerielle Embedsmænd, der havde affattet dette Lovforslag, neppe var kommet til at staa der. Der staar nemlig: „og som har *til Hensigt* at fastlægge utilbørlig Pris paa Varer, som indgaar i det almindelige Forbrug..., er underkastet Prøvelse i Henhold til denne Lov." Maa jeg tillade mig at spørge, om man tror, at der er noget Menneske, der slutter en Prisaftale *med den Hensigt*, at det skal være en utilbørlig Pris, han tager? Nej, hvis man f. Eks. spurgte Rockefeller, om han finder de Priser, han til Tider har dikteret Verden, utilbørlige, saa vilde han vist blive meget forbavset og svare: Nej, det er de Priser, som giver mig den Fortjeneste, jeg synes, jeg maa have. Der er intet Menneske, der har den, om jeg saa maa sige taabelige Hensigt, at de vil tage utilbørlige Priser, men det er saadanne Aftaler, som det Udvalg, der er Tale om i § 2, skal beskæftige sig med, for der staar i § 3: „Skønner Udvalget .... at en Prisaftale af den i § 1 nævnte Art er truffet....". Den i § 1 nævnte Art er en Prisaftale, som har *til Hensigt* at fastlægge en utilbørlig Pris, men jeg tillader mig at benægte, at der nogen Sinde sluttes en Overenskomst, som har til Hensigt at fastlægge utilbørlige Priser.

Saa maa man spørge: Hvad er „utilbørlig"? I et af Oscar Wildes Dramaer forekommer en Mand, som siger: Hvad er god Smag? Det er den, jeg har; hvad er daarlig Smag? Det er den, alle andre har. Hvad er utilbørlig Pris? Ja, for en Køber er det den Pris, han er nødsaget til at betale sin Sælger, og for en Sælger er det den Pris, som en Køber vover at byde ham.

Fra Venstres Side — eller fra *Folketingets* Venstres Side — er man saa særlig glad over, at man har skabt et upartisk Udvalg, og jeg maa sige, at tilsyneladende ser det ogsaa fortræffeligt ud. Det har det Fortrin, at det ikke er udnævnt af Regeringen — det er blevet fremhævet af den ærede Ordfører for Venstre med fuldkommen Ret. Men hvem bestaar det saa af? Ja, af en Højesteretsdommer, udpeget af Præsidenten i Højesteret, en Landsdommer, udpeget af Præsidenten i Østre Landsret, og et Medlem, udpeget af Præsidenten i Søog Handelsretten. Man kan naturligvis godt sige, at et saadant Udvalg vilde være upartisk, men om det vil være velegnet til at bedømme Priser og afgøre, om denne eller hin Pris er utilbørlig, forekommer mig tvivlsomt. Dommere er Folk, der har juridisk Indsigt, men det er ingenlunde Folk, der har nationaløkonomisk eller praktisk købmandsmæssig Indsigt. Naturligvis, i bestemte konkrete Tilfælde, der forelægges en Domstol, og hvor de to Parter, der strides foran den, begge sørger for at faa vedkommende Sag oplyst i alle Ender og Kanter, kan Folk med dommermæssig Uddannelse danne sig et Skøn, som man tør antage er et korrekt og godt Skøn. Men her har vi et Udvalg, der, om jeg saa maa sige, skal *sidde paa Vagt*, det skal, saa vidt jeg forstaar, have en Slags Løvemund — naar der bliver angivet, at Petersen eller Kristensen tager utilbørlige Priser, og det sættes paa Sporet, skal det sætte Apparatet i Bevægelse. Nu vilde jeg ønske, det var saadan — for saa vilde det ogsaa være, tror jeg, ret godt med dette Udvalg —, at Dommerne her i Landet blev fyrsteligt lønnet, altsaa efter det engelske Princip. Det er efter min Mening det rette. Det giver nemlig Dommerne ikke alene den Upartiskhed, som man ingenlunde tør frakende den danske Dommer, skønt han desværre er alt